

Arrest

**nr. 176 929 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 19 oktober 2016 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 19 oktober 2016 bij aankomst vanuit Casablanca (Marokko) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd omdat hij niet in het bezit was van een geldige Belgische verblijfstitel die hem zou toelaten visumvrij te reizen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 oktober 2016 een beslissing houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 19/10/2016 om 19.35 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd doorondergetekende, H.(...) K. (...) Hoofdinspecteur de heer / mevrouw : naam B.(...) voornaam J.(...) geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te (...) houder van het document: nationaal paspoort van Marokko nummer YN (...) afgegeven te MAR op 09/06/2016 houder van het visum nr. ... van het type ... afgegeven door ... geldig van ... tot ... voor een duur van ... dagen met het oog op ... afkomstig, uit Casablanca met AT 832 (het gebruikte transportmiddel vermelden; bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

- (...) (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een F+kaart die gesupprimeerd werd. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege. Hij is niet in het bezit van een visum. (...)*

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker doet in zijn verzoekschrift een keuze voor de Franse taal.

2.2. De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld

dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De beslissing werd in het Nederlands opgesteld en kennisgegeven te Zaventem, dat tot het Nederlandse taalgebied behoort, waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, le requérant doit avoir agi avec diligence, d'autre part, le péril causé par l'exécution immédiate de la décision attaquée doit être imminent. L'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant P appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit que : « aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet «d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...)

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérante le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que le requérant est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence »2.

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier la décision attaquée le 19 octobre 2016. La présente est introduite dans les dix jours suivant la notification de la décision attaquée, conformément à l'article 39/57, §1" alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980, de sorte qu'il convient de constater que le requérant a agi avec toute la diligence requise.

S'il est vrai qu'aucune date d'éloignement effectif n'a encore été communiquée au requérant, Votre jurisprudence constante en la matière considère que « la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevante à cet égard dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en œuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment »3 Par ailleurs, il y a lieu également de constater l'imminence du péril parce qu'il est indéniable que la procédure ordinaire serait impuissante à résoudre le différend en temps voulu. À cet égard, il y a lieu de relever que la compétence du Conseil d'Etat pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaqué soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours ».*

Le Conseil du Contentieux des Étrangers est la juridiction naturelle des questions relatives à l'application de la loi du 15 décembre 1980. La procédure de suspension ordinaire n'est pas en mesure de prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution immédiate de la décision querellée, dès lors que, bien qu'aucune date n'ait encore été fixée, l'éloignement de Monsieur B(...) peut intervenir à tout moment. Les conséquences de l'acte attaqué (détention - refoulement illégal - non prise en compte du droit de séjour permanent et du droit de retour — interruption brutale de sa vie privée familiale) sont par ailleurs irréversibles."

3.2.2.2. Hoewel verzoeker stelt dat de datum van effectieve verwijdering nog niet werd meegedeeld, blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij van 25 oktober 2016 dat de terugdrijving van verzoeker wordt voorzien op 30 oktober 2016 om 13:15 u. Verzoeker kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat een gewone schorsing niet bij machte zou zijn om het nadeel, dat volgens hem onomkeerbaar is, te voorkomen.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 1° en 2° en 19 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. Principes

L'article 3,1° et 2e de la loi du 15 décembre 1890 énonce que :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières Vétranger qui se trouve dans un des cas suivants :*

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;»

L'article 19, §1er alinéas 1er et 6, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que ;

« §1er, L'étranger; qui est porteur d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable et quitte le pays dispose d'un droit de retour dans le Royaume pendant un an, (...)

L'autorisation de rentrer dans le Royaume ne peut lui être refusée que pour raisons d'ordre public ou de sécurité nationale> ou s'il ne respecte pas les conditions mises à son séjour, »

L'article 35, alinéas 1er et 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloigneraient des étrangers-stipule que :

« Le titre de séjour ou d'établissement, la carte bleue européenne, le permis de séjour de résident de longue durée-UE ou tout autre document belge de séjour est retiré à Vétranger à qui une mesure d'éloignement du territoire est notifiée.

Le certificat d'inscription au registre des étrangers portant ou non la mention séjour temporaire, la carte d'identité d'étranger, la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union

perd sa validité dès que son titulaire réside plus de douze mois consécutifs hors du Royaume, à moins qu'il n'ait satisfait aux obligations prévues à l'article 39: »

L'article 39, §1CT, alinéa 1er de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et éloignement des étrangers énonce que :

« §1er. Pour pouvoir bénéficier du droit de retour prévu à l'article 19, §1er alinéa 2 de la loi, l'étranger est tenu :

d'être en possession, au moment de son retour; d'un titre de séjour ou d'établissement en cours de validité ;

de se présenter, dans les quinze jours de son retour, à l'administration communale du lieu de sa résidence s'il s'est absenté durant plus de trois mois »

2. Application en l'espèce

En l'espèce, la décision attaquée se fonde sur l'article 3, 1er et 2° de la loi du 15 décembre 1980 qui permet de refouler l'étranger qui tente de pénétrer dans le Royaume ou est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Or, comme vu supra, le requérant est en Belgique depuis 2010 et dispose, depuis son arrivée en Belgique, d'un titre de séjour valable. En 2015, il a été mis en possession d'une carte de séjour permanent de membre de la famille d'un citoyen de l'Union (carte F+).

Le requérant a, à la suite de son divorce, pris en location un appartement, situé à la Rue du Condroz, n°2 à 5300 Andenne.

Le 27 janvier 2016, un incendie a ravagé l'appartement du requérant (Pièce 7) Il a alors logé chez des amis pour pouvoir terminer son contrat de travail à la maison de repos d'Andenne.

À la suite de l'incendie de son appartement et à la fin de son contrat de remplacement, en mars 2016, le requérant s'est trouvé dans une situation financière difficile et a débuté une dépression. Le requérant a alors décidé de retourner quelques temps au Maroc, pour rendre visite à sa famille dans son pays d'origine.

Le 4 juillet 2016, le requérant a quitté la Belgique afin d'aller rendre visite à sa famille au Maroc. (Pièce 4) Son passeport ayant été brûlé lors de l'incendie de son appartement, le requérant a dû faire des démarches auprès du consulat marocain. Il a obtenu un laissez-passer pour se rendre au Maroc. Il a quitté la Belgique muni de sa carte F+ valable et muni de son laissez-passer.

Le requérant est revenu en Belgique le 19 octobre 2016 et a alors été refoulé à la frontière, alors qu'il bénéficie d'un titre de séjour valable en Belgique. Il s'est vu notifier une décision de refoulement (Pièce 2) et une décision de maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière (Pièce 1) et a été transféré au Centre de transit Caricole.

Le 19 octobre 2016, le requérant s'est également vu délivrer une annexe 37 'attestation de retrait' suite au fait que sa carte électronique F+ avait été supprimée, en date du 26 août 2016, par la commune d'Andenne. (Pièce 3)

La commune d'Andenne a en effet constaté que le requérant n'avait plus sa résidence principale sur le territoire de sa commune, suite à l'incendie de son appartement.

^Cependant, la suppression de la carte F+ du requérant par la commune d'Andenne et la délivrance d'une annexe 37 au requérant n'entraîne nullement la perte ou le retrait du droit de séjour permanent du requérant.

En effet, il convient de faire une distinction essentielle entre :

La suppression d'une carte de séjour (carte électronique) d'un étranger par la commune, suite au fait que l'étranger n'a plus sa résidence principale dans cette commune.

Suite à cette suppression matérielle, les autorités belges peuvent délivrer une 'attestation de retrait', conformément à l'annexe 37 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

L'étranger peut, par une simple formalité, avertir la commune de son nouveau lieu de résidence et obtenir une nouvelle carte de séjour.

- Le retrait du droit de séjour d'un étranger, par l'Office des Étrangers. Le retrait du droit de séjour est possible sans limite dans le temps si l'étranger a eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux pour obtenir un droit de séjour en Belgique.

L'étranger se voit alors remettre une 'décision mettant fin au droit de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire', conformément à l'annexe 21 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

Le requérant dispose toujours d'un droit de séjour permanent en Belgique, et peut, grâce à une simple formalité auprès de la commune, obtenir une nouvelle carte électronique F-h

Il y a donc lieu de constater que la décision attaquée est illégale en ce que le requérant dispose d'un droit de séjour permanent en Belgique.

Aussi, en application de l'article 19, §1", alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 35 et 39 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, l'étranger qui est porteur d'un titre de séjour belge valable et quitte le pays, dispose d'un droit de retour dans le Royaume d'un an.

In casu le requérant a quitté la Belgique le 4 juillet 2016 pour rejoindre le Maroc, (Pièce 4) muni de sa carte F+ ainsi que d'un laissez-passer délivré par les autorités marocaines suite au fait que son passeport avait été brûlé dans l'incendie de son appartement.

Il a voulu revenir en Belgique le 19 octobre 2016, à savoir 3 mois et 15 jours après son départ

Le requérant peut donc exercer son droit de retour en Belgique puisqu'il a quitté la Belgique, porteur d'un titre de séjour valable, et est revenu après moins d'un an.

Il y a donc lieu de constater que la décision attaquée est illégale en ce que le requérant dispose d'un droit de retour en Belgique.

Il ressort clairement du dossier administratif que :

Le requérant vit légalement en Belgique depuis 2010 ;

Le requérant a un droit de séjour permanent en Belgique ;

Suite à l'incendie de son appartement et suite à un contrôle de résidence» la commune d'Andenne a constaté que le requérant n'avait plus sa résidence principale sur le territoire de sa commune ;

La commune a supprimé la carte F+ du requérant mais ce dernier peut avertir la commune de sa nouvelle résidence et obtenir une nouvelle carte F+ ;

La suppression de la carte F+ du requérant par la commune d'Andenne et la délivrance d'une annexe 37 au requérant n'entraîne nullement la perte ou le retrait du droit de séjour permanent du requérant ;

H s'est rendu au Maroc le 4 juillet 2016 pour un séjour dans son pays d'origine ;

Il est revenu le 19 octobre 2016 en Belgique ;

Il n'a pas quitté la Belgique pour une période de plus d'un an, _

Le requérant a donc exercé son droit de retour conformément à l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980

Enfin» Votre Conseil a déjà jugé dans un arrêt n° 136 638 du 19 janvier 2015 que :

« 3*4*2.3* Gelet op de bespreking van het eerste middel, kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden dat aangezien verzoeker ambtshalve geschrapt was, hij zijn verblijfsrecht verloor en hij bij zijn terugkeer geen geldige verblijfsvergunning kon voorleggen. Waar de verwerende partij laat gelden dat indien verzoeker opnieuw wil worden Ingeschreven het hem vrij staat om hiervoor een aanvraag in te dienen in het buitenland en het bewijs te leveren dat hij het land niet langer dan één jaar verlaten heeft, gaat zij voorbij aan het recht op terugkeer zoals voorgeschreven door artikel 19 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat prima facie artikel 19 van het vreemdelingenbesluit werd geschonden. (...) »

Le requérant dispose donc d'un droit de séjour valable, a exercé son droit de retour conformément à l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980_ et ne peut donc être refoulé sur base de l'article 3,1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980.

La décision attaquée viole donc l'article 3,1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 lié à l'article 19, §1er de la loi du 15 décembre 1980 et aux articles 35 et 39 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981. »"

3.3.2.2. Artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

3.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 19 oktober 2016 aan de grens aanbod met zijn Marokkaans paspoort en zijn F+kaart die geldig was van 19 oktober 2015 tot 19 oktober 2020. De met grenscontrole belaste ambtenaar stelde op grond van de gegevens van het Rijksregister vast de verblijfskaart sedert 26 augustus 2016 werd gesupprimeerd, zodat hij niet langer over een geldige verblijfstitel beschikte en dus in beginsel rechtsgeldig op grond van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet kon worden teruggedreven.

3.3.2.4. In zijn middel gaat verzoeker in op de woningbrand waarvan hij slachtoffer werd en hij stelt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het verblijfsrecht van verzoeker en het supprimeren van zijn verblijfskaart. De Raad trekt niet in twijfel dat verzoeker mogelijk in aanmerking komt voor een recht op terugkeer zoals bedoeld in artikel 19 van de vreemdelingenwet, maar stelt vast dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op artikel 19 van de vreemdelingenwet, noch op de artikelen 35 en 39, §1 van het vreemdelingenbesluit. In artikel 39, §1 van het vreemdelingenbesluit wordt bovendien voorgeschreven dat *“de vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten” “bij zijn terugkeer in het bezit (dient te) zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is”*. In casu werd vastgesteld dat de verblijfskaart van verzoeker werd gesupprimeerd op 26 augustus 2016, zodat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, niet langer over een geldige verblijfstitel beschikte. Verzoeker levert geen bewijs van het tegendeel. De Raad kan de verwerende partij bijtreden waar zij in haar nota met opmerkingen concludeert dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvoorstelling. De met grenscontrole belaste ambtenaar stelde bijgevolg op goede gronden vast dat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Aangezien verzoeker zich niet bij een gemeentebestuur heeft aangemeld met het oog op het genieten van het recht op terugkeer zoals bedoeld in artikel 19 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker er niet zomaar van uitgaan dat de grenscontrole-ambtenaar diende na te gaan of hij voldeed aan de voorwaarden uit voormeld wetsartikel. Bijgevolg is de uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij beweert dat hij slechts op 4 juli 2016 naar Marokko zou zijn vertrokken, hetgeen overigens niet spoort met de aflevering van zijn paspoort in Taourirt (Marokko) een maand eerder, waardoor hij onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet valt *in casu* weinig relevant.

3.3.2.5. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 1° en 2° en/of 19 van de vreemdelingenwet, noch van de artikelen 35 en/of 39 van het vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder andere het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Votre Conseil a jugé que « pour satisfaire à l'exigence fixée par l'article 39/82, §2, alinéa 2"" cite supra, le requérant doit, à l'instar de la jurisprudence, du Conseil d'Etat, dans sa demande de suspension, démontrer in concreto l'existence du risque de préjudice grave difficilement réparable que risque d'entraîner l'exécution de la décision attaquée, si elle n'est pas suspendue. Cette règle comporte notamment comme corollaire que :

« - la charge de la preuve incombe au requérant à qui il appartient d'apporter la preuve suffisante de la gravité et du caractère difficilement réparable du préjudice qu'il allègue;

- la demande de suspension doit contenir les éléments de faits précis permettant d'apprécier les risques concrets que l'exécution immédiate de la décision attaquée pourrait entraîner;

- le préjudice allégué, sauf lorsqu'il est évident ou qu'il n'est pas contesté, doit être étayé par des documents probants;

- Le Conseil d'Etat ne peut avoir égard qu'aux éléments avancés dans la demande, les considérations ajoutées à l'occasion de plaidoiries ou dans des écrits non prévus par la loi ou les règlements de procédure n'ayant, à moins de n'être pas contestés ou d'apparaître comme indiscutablement déterminantes, que valeur de simples renseignements (CE, n°135.679 du 4 octobre 2004) »'.

Les moyens invoqués par le requérant sont sérieux, il renvoie à ces moyens pour démontrer le risque de préjudice grave difficilement réparable.

En effet, la notion de préjudice grave difficilement réparable est définie à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. Il s'agit d'un préjudice causé directement par l'exécution de la décision dont la suspension est sollicitée.

En l'espèce, le requérant est détenu alors qu'il dispose d'un droit de séjour permanent en Belgique.

La décision attaquée implique le refoulement du requérant et sa détention à cette fin.

Il y a lieu de constater qu'en cas de refoulement au Maroc, le requérant perd l'accès au territoire du pays où il a toute son existence habituelle, il est en effet en Belgique depuis 2010, y réside et y travaille.

En outre, le requérant a une relation amoureuse avec Madame J.(...), ressortissante belge. Le refoulement du requérant aurait pour conséquence de le séparer de sa compagne, et ce pour une durée indéterminée.

Le requérant ne pourrait donc pas renforcer ou maintenir sa vie familiale, au risque que celle-ci s'affaiblisse.

Par conséquent, il y a clairement un risque de préjudice grave difficilement réparable au sens de l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980..”

3.4.2.2. De verzoekende partij moet concrete en precieze aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar zijn detentie en zijn verblijfsrecht in België en beweert dat hij door de beslissing de toegang tot het grondgebied verliest. De Raad merkt in de eerste plaats op dat hij niet bevoegd is wat de detentie van verzoeker betreft. Vervolgens is het nadeel dat verzoeker koppelt aan de huidige onmogelijkheid om toegang te krijgen tot het grondgebied niet moeilijk te herstellen aangezien hij wellicht, door zich aan te bieden bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko en aldaar zijn permanente verblijfsrecht te laten gelden, wel geldige binnenkomstdocumenten zou kunnen afdwingen. De noodzaak om bepaalde administratieve verplichtingen te vervullen kan bezwaarlijk als moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd (cf. RvS 10 januari 2013, nr. 221 989)

3.4.2.4. Verder baseert verzoeker zich op zijn verblijf in België sedert 2010, zijn tewerkstelling en zijn liefdesrelatie met mevrouw J., die de Belgische nationaliteit heeft. De Raad merkt op dat het verblijf in België gedurende iets meer dan vijf jaar niet opweegt tegen de duur van zijn verblijf in zijn geboorteland. Met betrekking tot zijn tewerkstelling geeft de raadsman van verzoeker ter terechtzitting aan dat hij reeds voor zijn vertrek zijn werk verloren had. Het ingeroepen risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf (RvS 3 november 1997, nr. 69 332), hetgeen te dezen niet het geval is. Wat zijn relatie betreft met een Belgisch onderdaan, stelt de Raad vast dat verzoeker op een kopie van het paspoort en de identiteitskaart van een Belgische vrouw na (Verzoekschrift, bijlagen 5-6), er geen enkel begin van bewijs voorligt van een daadwerkelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied. Bovendien verbleef verzoeker de voorbije maanden in Marokko, waardoor er op het eerste zicht geen sprake lijkt te zijn van een sterke amoureuze band. Het feit dat hij als gevolg van de beslissing nog langer van zijn beweerde partner zal worden gescheiden, kan niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd. Aangezien bij de bespreking van de middelen nergens een schending van een hogere rechtsnorm werd aangevoerd die op het eerste zicht gegrond leek te zijn, is er te dezen, in weerwil van verzoekers bewering terzake, zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN